

VÄST SAHARA

Nr 2 2015 Pris 30 kronor

Svenskar slängdes ut 4

Inget MR-mandat nu heller 6

Göteborgsfiskare fällda 9

PÅ SPRÅNG FÖR *FRIHET*

Utges av
Föreningen Västsahara
och utkommer med fyra
nummer per år.
ISSN 1652-2052
**Ansvarig utgivare
och redaktör:**
Lena Thunberg
Redaktionsråd:
Kerstin Bjurman
Ulla-Karin Karlson
Natasia Mirosavic
Arto Valtonen
Monica Zak
Grafisk form:
Tidningsform & Textfason
Layout:
Ulla-Karin Karlson
Adress:
Västsahara
c/o Afrikagrupperna
Linnégatan 21,
413 04 Göteborg
Telefon:
070 - 475 46 45
Hemsida och facebook:
www.vastsahara.net
facebook.com/
tidskriftenvastsahara
E-post:
vastsahara@brevet.nu
Prenumerationer:
Privatperson: 125:-
Stödprenumeration: 145:-
Organisationer: 150:-
Utländsk prenumeration: 200:-
Plusgiro:
20 40 03 - 8
Föreningen Västsahara:
Natasia Mirosavic
e-post:
natasia.mirosavic@gmail.com
Omslagsbilder:
Framsida: Sahara Marathon
2015. Bild: Sahara Marathon
Baksida: Ghaliya Djimi.
Bild: Teresia Carlgren
Presslagd: Maj 2015
Tidskriften Västsahara får
bidrag av Statens kulturråd
och Fredsmiljonen Folke
Bernadotteakademien.

NORDENS ENDA TIDSKRIFT OM VÄSTSAHARA

Svenskar utslängda från Västsahara 4

FN, UD, Kompass och sanningen 6

"Vi är besvikna och frustrerade" 7

Göteborgsfiskare fällda för grovt olaga fiske 9

Tre generationer sprang för Västsaharas frihet 10

Frustrerande status quo 12

Militärer misstänkta för folkmord 15

Inget MR-mandat

Det blev inte ens ett MR-mandat i april, när FN:s säkerhetsråd förlängde MINURSO-styrkans uppdrag med ytterligare ett år. Inga nya drag beslutades för att lösa det status quo som råder i denna konflikt, ockupation och oavslutade avkolonisering, som pågått i 40 år.

Brotten mot de mänskliga rättigheterna i den ockuperade delen av Västsahara är väldokumenterade, kontinuerliga och brutala. Amnesty International beskriver i sin rapport: Shadow of Impunity. Torture in Morocco and Western Sahara hur tortyr används systematiskt för att tvinga fram falska erkännande samt att förövarna sällan straffas.

"De piskade mina fotsulor med rep medan jag hängde i "kycklingställning", de försökte dränka mig genom att stoppa en handduk i munnen och hålla vatten genom näsan. Sen hällde de urin," berättar västsahariern Mohamed Ali Saidi, 27 år.

Högkommissarien för FN:s MR-kontor i Genève, OHCHR, hade fram till i maj i år aldrig besökt den ockuperade delen av Västsahara – trots återkommande uppmaningar.

En "hackare" på twitter – Chris Coleman24 – har under det senaste halvåret läckt dokument som sägs vara marockansk diplomatpost. Denna hemligstämplade korrespondens mellan den dåvarande marockanske ambassadören i Genève, Omar Hilale, och den marockanske inrikesministern ska visa att den svenske FN-tjänstemannen, chef för OHCHR:s fältoperationer, Anders Kompass, har försett den marockanske ambassadören med hemlig information och agerat på ett sätt som gynnat den marockanska sidan i Västsaharakonflikten.

Att bedöma sanningshalten i dessa läckta brev är naturligtvis svårt, men det är märkligt att inte media i samband med bevakningen av Anders Kompass rapporterar om att det pågår en utredning om detta inom FN. Vi väntar på att få veta resultatet av Marocko-utredningen.

Vi väntar också på att den svenska regeringen ska verkställa riksdagsbeslutet från 2012; att erkänna den västsahariska staten – i likhet med 84 andra länder.

Väntar gör också en allt mer förbittrad västsaharisk befolkning, som nu bara ser en likgiltig omvärld.

LENA THUNBERG
redaktör för
tidskriften
Västsahara

EN HISTORIA AV VÅLD OCH SVEK

Västsahara är till två tredjedelar ockuperat av Marocko sedan 1975. De västsaharier som lyckades fly bor sedan dess i flyktingläger i Algeriet.

Västsahara, som var en spansk koloni, står på FN:s lista över områden som ska avkoloniseras. Sedan 1991 finns en FN-styrka på plats för att genomföra en folkomröstning om Västsaharas självständighet. Vapenvila råder mellan Marocko och den västsahariska befrielseorganisationen Polisario sedan dess. Någon folkomröstning har dock inte ägt rum på grund av Marockos vägran att acceptera ett självständigt Västsahara. Frankrike är Marockos främsta supporter.

År 2013 undertecknade EU ännu ett fiskeavtal med Marocko, där de västsahariska vattnen är inkluderade, vilket strider mot internationell lag.

Marocko är en av EU:s största mottagare av ekonomiskt stöd. Sedan maj 2005 har det marockanska förtrycket mot den västsahariska befolkningen i de ockuperade delarna ökat.

SENASTE NYTT

Marockanskt stöd till Clintons

Under tre dagar i början av maj deltog Bill Clinton och tio andra toppnamn från Clinton Foundation i en konferens på lyxhotell i Marrakech. Konferensen betalades främst av det statligt ägda fosfatbolaget OCP men även av AKWA Group, ett marockanskt olje- och gasföretag.

OCP är det marockanska företag som exporterar västsaharisk fosfat – mot internationell lag.

Sedan 2012 har OCP betalat 1,3 miljoner dollar till en amerikansk advokatfirma med syfte att påverka det amerikanska utrikesdepartementet och andra myndigheter.

Presidentkandidaten Hillary Clinton, som skulle ha varit värd för konferensen i Marrakech, avstod. Hård kritik från bland andra R.F Kennedy's Center for Justice and Human Rights har riktats mot att Clinton Foundation tagit emot donation från OCP.

"Marocko är fosfatens Saudiarabien", sa Bill Clinton i sitt tal. Hillary Clinton har vid tidigare besök som utrikesminister prisat Marocko.

Konferensen i Marrakech var ett led i den rundtur i Afrika som Bill Clinton i maj gjort tillsammans med dottern Chelsea för The Clinton Foundation's Global Initiative.

Källa: ABC News

Vill du veta mer? Tidskriften Västsahara: www.vastsahara.net VästsaharaAktionen: 27 medlemsorganisationers kampanjsida, www.vastsaharaaktionen.se Arso: Bakgrund och nyheter på engelska, www.arso.org Western Sahara Resource Watch: Nyheter och information om Västsaharas naturresurser på engelska www.wsrw.org Støttekomiteen for Vest-Sahara: www.vest-sahara.no. Polisario Front: Telefon 0739-056061 Informationsfoldrar (enstaka gratis): Västsahara finns inte på kartan 2014, Erkänn Västsahara! 2014, Västsahara väntar på frihet 2013, Unga i öknen 2012, Muren, minorna, bomberna 2009, Ockuperat område 2008 och Västsahara 2006. **LÄSTIPS:** Västsahara – Europas sista koloni i Afrika, L Thunberg, Föreningen Västsahara, 2013, 115:- inkl moms. Beställ på www.vastsahara.net

Normän avvisade

Av 10 delegationer som skulle besöka den ockuperade delen av Västsahara 2014 lyckades bara en genomföra sin plan – men var hela tiden övervakad.

Två grupper stoppades utanför El Aaiún och avvisades. Två grupper avvisades när de kommit till El Aaiún. En grupp avvisades från södra Marocko. En grupp fick inte lämna hotellet i El Aaiún. En grupp förbjöds träffa västsaharier i Västsahara. Två grupper trakasserades på Marrakech flygplats, när de skulle lämna Marocko. I mars avvisades ännu en grupp.

AU: Stoppa plundringen!

Afrikanska Unionen (AU) uppmanade i mars FN:s säkerhetsråd att agera så att plundringen av Västsaharas naturresurser upphör.

I en resolution som antogs i mars varnar AU företag som är inblandade i plundringen och hotar med "en global bojkott av varor som kommer från företag som är inblandade i den illegala exploateringen av Västsaharas naturresurser".

Många av de oljebolag som har oljeavtal med marockanska staten om västsahariska block är också representerade i andra afrikanska länder.

Minskat stöd till lägren

– Vi behöver 10 miljoner dollar för att förhindra en humanitär katastrof i flyktinglägren, sa ordförande i Västsahariska Röda Halvmånen Yahia Bouhobeini i maj.

Det humanitära stödet från givarländer har minskat betydligt på grund av den ekonomiska krisen enligt Röda Halvmånen. Från EU har stödet minskat från 15 miljoner euro till 10 miljoner. Det spanska stödet var tidigare 10 miljoner euro och är nu 4,7 miljoner. USA gav tidigare 9,1 miljoner dollar men summan har sjunkit till 3,5 miljoner.

Amnesty: Tortyren fortsätter

Tortyr för att få fram falska erkännanden används av det marockanska rättssystemet, trots att tortyr är förbjuden i lag sedan 2006. Den som torterar går dessutom ostraffad. Medicinska undersökningar efter anmäld tortyr är närmast obefintlig eller undermålig och kan ske inför torterarna. Personer som anmält tortyr har därefter straffats. Amnesty Internationals Shadow of Impunity. Torture in Morocco and Western Sahara, publicerad i maj, är en detaljerad rapport om rättslösheten och tomma löften.

De blev utslängda av civila poliser

– Det värsta jag har varit med om. Det säger Julia Finér, ordförande för biståndsorganisationen Emmaus Stockholm, som tillsammans med frilansfilmmaren Josefin Hasselberg avvisades från Västsahara 8 mars av brutala civilklädda marockanska poliser efter bara en timmes vistelse i huvudstaden El Aaiún.

Svenskorna hade kommit till Västsahara för att träffa människorättsaktivisten Brahim Dahane, som 2009 fick den svenska regeringens Per Angerpris för sitt fredliga men farliga arbete för de mänskliga rättigheterna i Västsahara. Planen var att svenskorna skulle stanna i en vecka. Julia Finér har länge velat åka till den ockuperade delen av Västsahara men inte vågat. Nu hade hon bestämt sig för att åka och att träffa Brahim Dahane, som hon mött tidigare.

– Brahim Dahane mötte oss på busshållplatsen i El Aaiún tidigt på söndagsmorgonen efter att vi hade rest hela natten. Vi åkte till en lägenhet där vi skulle bo, lämnade bagaget och tog oss till ett kafé alla tre för att äta frukost. Det var inte många människor ute, men vi såg att två civila bilar följde efter oss, berättar Julia.

När de satt på kaféet kom en man i träningskläder fram och bad att få se deras pass.

– Två andra personer dök upp och fotograferade oss. De var hotfulla och aggressiva: "Du känner Brahim Dahane. Du har ingen rätt att vara här. Ni är persona non grata. Man får vara här som turist men ni är inte välkomna."

Julia Finér och Josefin Hasselberg under en rastpaus i den påtvingade taxiresan från El Aaiún till Agadir.

– Vi bad att de skulle legitimera sig men de vägrade, tog våra pass och gick iväg. Flera poliser hade nu kommit varav endast en i polisuniform. De tog våra mobiler för att se om vi hade fotograferat något.

Brahim Dahane fördes bort och svenskorna hade ingen aning om vart han tog vägen.

– Där stod vi omringade av 15 personer som gapade och skrek på oss: "Förstår ni vad ni har gjort?" och som påstod att de var poliser.

Först satte de oss i en civil bil. Den tog oss till taxistationen. Under den korta resan var de väldigt hotfulla och upprepade hela tiden att vi inte fick känna Brahim Dahane och att vi inte var välkomna i området.

– De tvingade till slut in oss i en taxi utan att vi hade fått tillbaka våra pass, utan att tala om vart vi skulle eller vad som hade hänt med vår vän Brahim Dahane.

När de anlände till poliskontrollen utanför El Aaiun, fick de tillbaka sina pass och bagage, som kontrollerades noga och placerades sedan i taxin igen.

– Vi frågade vart vi skulle. "Till Agadir", svarade taxichauffören. Dit var det 80 mil.

– Det här är det värsta som jag har upplevt, denna aggressivitet och oförskämhet, men ändå är detta ingenting mot det som

västsaharier dagligen upplever. Vi fick en liten glimt av det, säger Julia, som redan i taxin fick kontakt med svensk media. Därmed uppmärksammades händelsen i både radio, TV och tidningar.

De båda svenskorna stannade kvar i Marocko veckan ut och där kunde de träffa Brahim Dahane, men de övervakades dygnet runt.

– Så här berättade han för oss: "Vi är fångar i vårt eget land. Vi har ingen frihet, inga rättigheter, ingen rätt att ta emot folk som vi känner, inga jobb och inga bra bostäder, men det är fångenskapen i det egna landet som är värst.

Brahim Dahane har suttit fängslad flera gånger, torterats och hungerstrejkat.

– Brahim berättade för oss att det svåraste var att första gången som fängslad inte veta om man skulle överleva.

Brahim Dahane är ordförande för den förbjudna människorättsorganisationen ASVDH. 2009 fängslades han och sex andra västsaharier och hotades med dödsstraff efter att ha besökt flyktinglägren i Algeriet.

Text: Lena Thunberg

Bild: Okänd medpassagerare i taxin

Kristna Freds inte insläppta i Västsahara

– Vad är det nu vi inte har fått se? Frågan ställdes på väg hem från Marocko efter en delegationsresa arrangerad av Kristna Fredsrörelsen. Resan skulle ha El Aaiún som slutdestination, men den västsahariska huvudstaden fick vi aldrig se.

En knapp vecka före utresan meddelade Marockos ambassad i Stockholm att delegationen, bestående av parlamentariker, journalister och kyrkliga företrädare, inte kunde åka dit de aktuella datumen. Ambassaden hade då känt till resan i flera månader och initialt ställt sig positiva. Därmed blev delegationen en del i statistiken över internationella observatörer som hindrats resa in i det ockuperade Västsahara, 75 stycken sedan april 2014 enligt en lista som den västsahariska människorättsorganisationen ASVDH sammanställt.

Delegationen är oroad över hur internationell insyn på ockuperat område hindras. "En kommunikationsmiss, det skadar bilden av Marocko", menar ordföranden för Marockos nationella människorättsråd i Rabat, Driss El Yasami. Rådet ska vara ett oberoende organ med uppgift att följa upp MR-situationen, utreda människorättskränkningar samt rapportera och ge rekommendationer till berörda myndigheter.

Wiktorija Dagerås Wittboldt på svenska ambassaden i Rabat förklarar att det är många internationella besökare som står "separatistiska organisationer" nära. Deras närvaro kan trigga förbjudna manifestationer för självständighet, menar hon. Kristna Fredsrörelsens samarbetsorganisation ASVDH, vars ordförande Brahim Dahane tilldelades regeringens Per Angerpris år 2009, skulle vara en av dessa "separatistiska" organisationer.

Driss El Yasami anser att många västsahariska organisationer ägnar sig åt propagandorna snarare än att agera från en strikt män-

niskorättsgrund och framhåller samtidigt de många framsteg han sett gällande MR-situationen i Marocko. Att västsahariernas rätt till självbestämmande eller erkännandet och skyddet av västsahariska MR-försvare inte omfattas blir dock uppenbart. Istället blir de smutskastade eller misstänkliggjorda.

Delegationen träffar också ASVDH:s vice ordförande Ghalia Djimi i Casablanca på hennes väg tillbaka från FN:s råd för mänskliga rättigheter i Genève. Hon berättar om hur hon utsattes för tvångsförsvinnande 1987–1991.

– När jag såg bilderna från Abu Ghraib-fängelset såg jag mig själv, berättar hon. Medan vi får en djupgående presentation av människorättsarbetet på ockuperat område fotas vi av vad vi antar är säkerhetstjänsten.

Vi träffar också släktingar till västsahariska politiska fångar som presenterar sina anhörigas fall med hopp om att internationella reaktioner ska hjälpa där rättssäkerhet saknas.

Ett fall gäller den västsahariska kyparen Mohamed Dihani, som försvann i början av 2010. I oktober samma år fick hans föräldrar veta att han fängslats anklagad för för-

beredelse av terrorbrott. Han dömdes på ett erkännande framtvingat under tortyr. Tortyranklagelserna har inte utretts och trots att FN:s arbetsgrupp mot tortyr krävt Mohameds omedelbara frisläppande sitter han fortfarande fängslad. Delegationen träffar Mohameds kusin på ett improviserat möte på restaurangen i vårt hotell. Obemärkt sänks volymen på restaurangmusiken med romantiska ballader. En man dyker upp och tar bilder på oss med sin mobilkamera.

– Det är polisen, berättar kusinen, van att vara övervakad.

Genom att åka till Rabat och Casablanca var det saker vi inte fick se, men det vi fick se visar att behovet av insyn är stort, att det internationella samfundet inte tiggande kan fortsätta ignorera pågående MR-kränkningar, att vissa rättigheter främjas på bekostnad av andra eller att människorättsförsvare stigmatiseras och förföljs för sitt legitima arbete.

– Tack för att ni kom. Ni behövs, avslutar Ghalia Djimi.

Text: Teresia Carlgren

Bild: Milosz Kusz,

Teresia Carlgren, Kristna Freds, Anita Brodén, f.d riksdagsledamot (Fp), Helen Friberg, Equeuniakyrkan, Björn Cedersjö, pastor, Lotta Johnsson Fornarve, riksdagsledamot (V), Kari Berg, Kristna Freds och Annika Ahlefeldt, journalist på Sändaren.

FN, UD, Kompass och sanningen

FN:s MR-kontor OHCHR i Genève har stängt av Anders Kompass, chef för OHCHR:s Fältoperationer, för att ha läckt en konfidentiell rapport till Frankrike. Nu bekräftar FN att utredningen även handlar om de läckta marockanska diplomatbrev.
Samtidigt nekar svenska FN-representationen i New York till att ha försökt påverka FN gällande Anders Kompass avstängning, något tidningen The Guardians reporter bestämt hävdar.

I skiftet av april och maj månad väckte nyheten att Anders Kompass läckt en intern FN-utredning stor internationell uppmärksamhet. Rapporten handlar om övergrepp mot flyktingbarn utförda av franska FN-soldater i Centralafrikanska Republiken. Kompass ska ha läckt denna direkt till Frankrike, då han inte tyckte FN gjorde tillräckligt i frågan.

– Vi vet inte helt vad som läggs Kompass till last eller varför han suspenderats från sin tjänst utan får avvakta den utredning som nu görs, skriver UD:s rättschef Anders Rönquist i ett pressmeddelande.

Rättschefen nämner dock inget om att UD sedan i november 2014 känt till de läckta marockanska diplomatbrev. I dessa beskriver Marockos FN-ambassadör Omar Hilale, då stationerad i Genève, hur han fått hjälp av Anders Kompass på olika sätt.

Enligt brittiska tidningen The Guardian, som släppte nyheten om Anders Kompass, ska den svenska FN-representationen i New York ha protesterat till höga FN-chefer och hotat bedriva en smutsig kampanj om Kompass tvingades till avsked.

– Sveriges FN-ambassadör i New York har inte uttryckt sig så som tidningen The Guardian påstår och vi har fullt förtroende för att FN kommer att genomföra sin undersökning på ett oberoende och trovärdigt sätt, skriver UD:s rättschef Anders Rönquist.

Men till tidningen Västsahara säger reportern Sandra Laville följande:

– Presstalespersonen för den svenska ambassadören försökte hävda att ambassadören inte hade yttrat sig på det sätt som vi beskrev. Men vi har bevis att ambassadören, det vill säga andre ambassadören, uttryckte sig på just följande sätt, svarar reportern på den ansedda tidningen The Guardian, som år 2014 vann Pulitzer-priset.

– Varken ambassadör Skoog eller jag har talat med The Guardian, och ingen av oss har heller hotat FN med att ”go public”, svarar Per Thöresson, andre ambassadör på den svenska FN-representationen i New York.

Om The Guardians uppgifter är korrekta väcker det allvarliga frågor om svensk utrikespolitik. Tidskriften Västsahara har sökt UD och UD:s rättschef för klargörande. Jan Tegel, presstalesman på UD:

– UD:s rättschef har gjort ett uttalande, vilket jag skickade till dig i förra veckan. UD kommer inte att ge några ytterligare kommentarer. Anders Kompass är inte anställd i UD – han jobbar för FN – därför hänvisar vi även fortsättningsvis till FN.

Frågan är om Sverige försökt hota FN att lägga locket på om Anders Kompass? Till vilka höga FN-chefer är det Sverige ska ha framfört sitt hot?

– Jag har ingen kommentar på den frågan. Du får vända dig till den svenska FN-representationen, svarar Farhan Haq, biträdande presstalesman för FN:s generalsekreterare.

Samtidigt fick reportern Matthew Russel Lee på Inner City Press, som bevakar FN i New York, en bekräftelse att de läckta diplomatbrev från Marocko utreds av FN. Den första maj ställde han följande fråga till nämnde Farhan Haq:

– Om nu läckan till Frankrike var så allvarlig som herr Colville på OHCHR säger, varför gjordes inget angående den första läckan till Marocko? Vad är statusen gällande den undersökningen?

– Båda undersökningarna pågår. Det är två olika fall, där den ena handlar om Västsahara och den andra involverar Centralafrikanska Republiken. Vi får invänta resultatet av dem båda.

Arto Valtonen

Se även separat artikel som redogör för fyra av de läckta marockanska diplomatbrev på sidan 14.

FAKTA

Sverige är en av de största bidragsgivarna till MR-kontoret. 2013 uppgick Sveriges bidrag till nära 18,5 miljoner USD. Detta innebär att Sveriges bidrag utgjorde 15 procent av de frivilliga bidragen.

På Götaplatsen talade utrikesminister Margot Wallström för Socialdemokraterna – utan att nämna Västsahara. Men Västsaharas flagga vajade bland åhörarna. Banderollen ”Marocko ut ur Västsahara” fanns däremot i Vänsterpartiets tåg till Brunnsparken.

”Vi är besvikna och frustrerade”

Det blev inget MR-mandat och inte heller några nya beslut om hur MINURSO (United Nations Mission for a Referendum in Western Sahara) ska kunna verkställa sitt uppdrag, när FN:s säkerhetsråd publicerade sin resolution om fredsstyrkan för Västsahara 29 april.

Mandatet förlängdes som vanligt ett år men innehållet är betydligt lamare än förra året.

För att bryta det status quo som råder krävde rådet då, för ett år sedan, att FN-sändebudet Christopher Ross skulle göra täta besök i området för att få igång samtal mellan Marocko och Polisario Front som skulle leda till förhandlingar. Fredsstyrkan skulle också utökas med 15 militärer. Kommissionären för MR-kontoret (OHCHR) i Genève skulle besöka Västsahara. FN-personal skulle inte hindras från att besöka området.

Med facit i hand kan man konstatera att följande hänt under det gångna året:

Varken Christopher Ross eller den nya MINURSO-chefen Kim Buldoc kunde under 8 månader besöka den ockupera-

– Det vi behöver är ett starkt internationellt stöd och press på Marocko. Men det kommer inte, säger Aliyen Kentawi, Polisarios representant i Sverige.

de delen av Västsahara. Först efter att FN:s generalsekreterare Ban Ki-moon själv ringt upp Marockos kung i januari fick Kim Buldoc resa till sitt kontor i El Aaiún och Christopher Ross kunde göra två resor i området under våren.

De 15 extra militärerna hade i april ännu inte fått inresetillstånd.

MR-kommissionären reste till Marocko i stället för till Västsahara i maj 2014. En delegation ledd av FN-tjänstemannen Anders Kompass hade dessförinnan utan kommis-

”Denna resolution som inte innehåller något nytt leder till mer problem, mer frustration och mindre förtroende för FN.”

sionär rest till El Aaiún. Ingen rapport från det besöket har publicerats.

Västsahariska människorättsförsvarare fortsätter att misshandlas, torteras och fängslas. Under det gångna året har 75 observatörer från olika länder avvisats från Västsahara.

Trots alla dessa händelser krävs i årets resolution enbart att Ross ska fortsätta på samma spår, det vill säga försöka få Marocko och Polisario Front att komma överens om en lösning. Marocko vägrar självständighet för Västsahara. Polisario hävdar rätten till en folkomröstning om självständighet, det som är själva namnet på och uppgiften för FN-styrkan.

Frankrike med sin vetorätt och Spanien är de länder som stoppat kraven från andra nationer på åtminstone ett MR-mandat. Afrikanska Unionens synpunkter har inte heller beaktats.

– Vi är mycket besvikna. Detta var inte vad vi hade väntat oss. Inga framsteg har gjorts, varken politiskt eller när det gäller de mänskliga rättigheterna (MR), säger Aliyen Kentawi, Polisarios representant i Sverige.

– Denna resolution som inte innehåller något nytt leder till mer problem, mer frustration och mindre förtroende för FN. Folk är mycket upprörda. Det har varit manifestationer i ockuperat område med nya övergrepp på demonstranterna.

– Det här är en svår situation för Polisario. Ingenting händer. Man leker med elden, för människor är verkligen upprörda efter alla dessa år.

– Det vi behöver är ett starkt internationellt stöd och press på Marocko. Men det kommer inte.

Det här kan leda till att folk blir desperata och våldsamma. Den här resolutionen är verkligen inte rätta sättet att sköta den här delikata situationen.

– Polisario kommer att med alla medel försöka undvika våldsamheter. Men denna svåra situation är det internationella samfundets ansvar, inte vårt.

– Ett svenskt erkännande av Västsahara skulle vara ett tecken för befolkningen att världen inte är likgiltig för vad som händer.

– Vi har inte förlorat hoppet. Vi fortsätter, även om det inte är lätt efter 40 år, säger Aliyen Kentawi.

**Text: Lena Thunberg
Bilder: Kristin Ivarsson
och Lena Thunberg**

– Varför erkändes vi inte samtidigt som Palestina?

– Att Sverige erkänner Västsahara är att säga ja till internationell rätt. Alla internationella lagar, protokoll och överenskommelser har skapats för att ha en verklig effekt i folks liv, inte bara för att vara lagar på ett papper, säger Abida Mohamed Buzeid när ett svenskt erkännande av Västsahara kommer på tal. Hon är i tjugofemårsåldern och jobbar med en ickevåldsgrupp i flyktinglägren.

När vi berättar att vi kommer från Sverige känner de flesta vi träffar till att Sveriges riksdag 2012 beslutade att erkänna Västsahara men att beslutet inte verkställdes. Nu har Sverige en rödgrön regering med de partier som röstade för ett erkännande. Alla undrar och frågar. När kommer erkännandet? Varför kom det inte samtidigt som erkännandet av Palestina? Fyrtio år av passivitet från omvärlden har inte gett västaharierna mycket hopp. Men detta, att Sverige genom riksdagsbeslutet närmat sig ett erkännande, väcker hopp hos människor som så desperat behöver det.

– Ett erkännande från Sverige skulle innebära att ni ser oss som ett land, att ni ser mig och mitt folk, att vi faktiskt existerar i den här världen och att vi har rätt att leva i fred, frihet och har rätt till självbestämmande. Det skulle vara bra gjort av er, säger Khira Moh-Bachir när vi träffar henne i lägret Rabouni.

Det är tio år sedan jag var i flyktinglägren senast. Mycket hinner hända på tio år. När jag vandrar runt i lägret Smara inser jag att samtidigt som mitt liv förändrats och levts därhemma, är sorgligt mycket sig likt i flyktinglägren. Några fler affärer, några fler asfalterade vägar, annars mest sand så långt ögat kan nå och ett folk som längtar efter sitt hemland.

En av skillnaderna är dock att för tio år sedan vågade jag inte hoppas på ett svenskt erkännande av Västsahara. Det fanns inte på kartan. Men det gör jag nu. Den senaste tiden har Västsahara seglat upp på den politiska agendan i Sverige. I mars i år ställde Expressen statsminister Stefan Löfven mot väggen i frågan om erkännande av Västsahara. Att en svensk statsminister pressas om Västsahara-frågan i en av landets största kvällstidningar är ett rejält kliv framåt för en fråga som tidigare bara undantagsvis fått plats i medieljus. Det är viktigt att hålla i

– Om Sverige erkänner Västsahara ger det mig tron på att det fortfarande finns rättvisa, säger Tiba Chagaf.

– Att erkänna oss är att följa internationell lag, menar Abida Mohamed Buzeid.

– Ett svenskt erkännande betyder att ni ser oss, säger Khira Moh-Bachir.

åtanke när erkännandet nu verkar dröja och det talas om en ny Västsahara-strategi inom Socialdemokraterna.

– Om Sverige erkände Västsahara skulle det ge mig en tro på att det i världen fortfarande finns människor som försvarar rättvisan, att det fortfarande finns människor som inte styrs av materiella intressen framför mänskliga rättigheter, säger Tiba Chagaf när vi träffas i den befriade delen av Västsahara för att tillsammans demonstrera mot Marockos mur.

Hans röst ekar i huvudet. Hans och alla andras. Känslan när jag lämnar lägren denna gång är att ett svenskt erkännande betyder så mycket mer än jag hade trott. Mänskligt, symboliskt och politiskt. Att det på riktigt skulle vara ett konkret steg mot rättvisa för det västahariska folket.

Min uppmaning till Stefan Löfven och Margot Wallström: Jag vill inte komma tillbaka till lägren om ytterligare tio år och än en gång möta sand så långt ögat kan nå och ett folk som fortfarande längtar efter sitt hemland. Lyssna på det västahariska folket. Det är dags att erkänna Västsahara!

Text och bilder: Kristin Ivarsson, föreningschef Emmaus Björkå

2009 demonstrerade Greenpeace i Fiskebäckers hamn i Göteborg mot fiskefartyget Nordic IV:s olagliga fiske i västahariska vatten. Bild: Christian Åslund

Göteborgsfiskare fällda för grovt olaga fiske

De två Göteborgsfiskarna Ove Ahlström och Lennart Kjellberg dömdes för grovt olaga fiske av Hovrätten för Västra Sverige den 22 april.

De ska var för sig betala cirka 50 000 i böter. De ska också var för sig betala 50 000 av advokatens räkning på 381 638 kronor.

Göteborgsfiskarna ska tillsammans med sina bolag Fiskeri AB Ganthi och Fiskeri AB Nordic betala tillbaka sammanlagt drygt 4 miljoner kronor av den vinst på 20 miljoner, som de på 13 månader under 2007 och 2008 ska ha tjänat på det illegala fisket utanför staden Dahkla i västahariskt vatten.

Härmed har en nästan åtta år lång juridisk process om svartfiske äntligen avslutats.

De två yrkesfiskarna fälls för att ha trålfiskat i par utan de två fisketillstånd som krävs; ett generellt tillstånd och ett särskilt för fiske på icke-svenskt vatten.

De båda svenskflaggade fiskefartygen Aldo och Nordic IV upptäcktes våren 2007 på marockanskt vatten. EU:s fiskeavtal med Marocko hade trätt i kraft så EU-kommissionen rapporterade överträdelsen till det svenska dåvarande Fiskeriverket.

Sverige hade på grund av Marockos ockupation som enda land i EU av folkrättsliga skäl röstat emot detta fiskeavtal, eftersom de västahariska vattnen inte var uteslutna. Några tillstånd för svenska fiskebåtar att fiska inom EU-Marocko-avtalet var alltså

inte aktuella.

En förundersökning mot de båda yrkesfiskarna inleddes och åtal väcktes 2009.

Ahlström och Kjellberg förnekade brott och hävdade att de hade haft privata avtal med marockanska myndigheter vid sidan av EU:s fiskeavtal. De har också hävdat att de inte fiskade utan hyrde ut sina båtar till en marockansk företagare i Dahkla med tillgång till fiskelicenser och fiskefabrik.

När målet avgjordes i Tingsrätten i Göteborg 2012 förklarades de åtalade i och för sig skyldiga till olaga fiske, men på grund av en försummelse i åklagarens gärningsbeskrivning friade tingsrätten dem.

– Slarvigt av mig, sa åklagaren James von Reis som överklagade domen. Vid hovrättsförhandlingen 2013 hävdade försvaret att det trots allt skulle finnas en möjlighet att ha privata avtal vid sidan av fiskeavtalet mellan EU och Marocko. Hovrätten beslutade då att begära ett så kallat förhandsbesked

”Svenska fiskebåtar har befunnit sig i de fiskrika västahariska vattnen sedan årtionden.”

av EU-domstolen. Beskedet kom ett år senare: Inga sådana avtal får finnas utan EU-kommissionens godkännande.

I mars 2015 togs hela hovrättsförhandlingen om under tre dagar. Rätten gick på åklagarens linje, men återbetalningen blev lägre än vad åklagaren krävt.

– Jag har under 20 år aldrig upplevt ett olaga fiske som varit så omfattande och till så stort värde, förklarade James von Reis som hade begärt att 20 miljoner skulle återbetalas, men ändå var nöjd med domen.

Det grova brottet skulle egentligen ha lett till fängelse, men på grund av den utdragna processen och den långa tiden som förflutit sedan brottet begicks, dömdes hovrätten i stället till böter.

Svenska fiskebåtar har befunnit sig i de fiskrika västahariska vattnen sedan årtionden. Många av dessa båtar är fortfarande kvar men utflaggade till länder med bekvämlighetsflagg eller sålda till Marocko.

Den svenska närvaron är dock fortfarande stor i Dahkla. Svenskar åker i skift från Göteborgstrakten för att arbeta som besättning på dessa tidigare svenska båtar.

Det framkom under rättegångarna att de nu dömda fiskarna hade haft goda relationer med högt uppsatta marockanska myndighetspersoner för fiskerinäringen i den ockuperade delen av Västsahara.

Lena Thunberg

Svenska Alice, 9 år, följde med mamma och morfar till flyktinglägren för att springa Sahara Marathon i februari. Där blev hon kompis med Mariam, 9 år, och Khadija, 12 år, och fick bo hos Dakna och lilla dottern Fatma, 9 månader.

Tre generationer sprang för Västsaharas frihet

– Mamma, får jag åka med?

Det var det första min 9-åriga dotter sa när jag berättade att jag skulle åka tillbaka till de västsahariska flyktinglägren i Algeriet.

Och det fick hon så klart. 2014 var jag i Smara första gången för att springa Sahara Marathon som en del i arbetet med att uppmärksamma Marockos ockupation av Västsahara. En ockupation som för mig och många med mig befunnit sig under radarn allt för länge. Och 2015 ville jag åka igen, men göra något mer än att bara besöka för att själv förstå och springa.

I år fick jag med mig några personer som är samhällsengagerade och också finns i svensk media på olika sätt: Johan Büser riksdagsledamot för Socialdemokraterna, Hmida Bentallah ordförande för SSU i Kalmar och Jenny Wrangborg, poet och författare.

Förutom dem åkte alltså min 9-åriga dotter Alice och även min pappa. Han ville gärna följa med oss. Att vara där, tre generationer av familjen, gav upplevelsen en extra dimension.

Jenny Wrangborg, pappa, Alice och jag bodde i samma familj där jag också bodde förra året, hos Dakna och hennes familj. Alice blev störtförtjust i Daknas dotter lilla Fatma, 9 månader och lekte med henne

så ofta hon hann. Hon blev också kompis med Mariam 9 år och Khadija 12 år, även om det var lite längre startsträcka. Khadija lärde Alice klapplekar och ett speciellt sätt att hoppa hage på. Och Alice lärde Mariam, Khadija och de andra barnen djur-Yatze som vi hade med oss.

Det var ett intensivt och trevligt familjeliv för oss med många tecceremonier, frukost och middagar. Daknas systrar med familjer kom ofta på besök.

Efter några dagar var det dags för just detta Sahara Marathon. När jag stack iväg tidigt för att springa de 42 kilometrarna i sand och hetta var det svart och kallt. Pappa och Alice vaknade lite senare och förberedde sig på 10 kilometer i samma öken. Vi blev skjutsade ut till startplatserna.

När jag hade 7 kilometer kvar fick jag veta av en funktionär att Alice o pappa var i mål. Jag gav funktionären en sten som han skulle ge till Alice som bevis på att jag visste att hon var i mål och att jag närmade mig. Och när jag bara hade några hundra meter kvar såg jag pappa. Han hämtade Alice och de båda tog emot mig i mål. Vem var stoltast över sin insats i öknen? En nioåring som avslutade sin ökenvandring med en intensiv spurt de sista två hundra metrarna till den väntande medaljen, en göteborgsmamma som kapat en timme på fjolårets maratontid eller en pensionerad pappa/morfar? Ni får gissa.

Alice sammanfattade vår resa dagen före hemfärden så här:

– Det är ju fantastiskt här, de har allt – förutom sin frihet och någonstans att bada!

Alice och morfar har just kommit i mål efter att ha deltagit i solidaritetsloppet Sahara Marathon som genomfördes för femtonde gången.

”Med oss svenska solidaritetslöpare bär vi hoppet om att den svenska regeringen ska verkställa riksdagens beslut från 2012 om att erkänna Västsahara och på så vis sätta press på Marocko.”

På något sätt är det på pricken rätt, men samtidigt är det mitt barns sanning. Hon ser inte var maten och vattnet vi dricker kommer ifrån. Inte heller hur det är att leva här under sommarmånaderna då temperaturen kan ligga på över 40 grader, veckor i streck.

Vecka efter vecka anländer hjälpsändningarna och allt vatten per tankbil. Det här är Sahara, ingenting växer här. Eller med årets Sahara Marathon-slogan ”Träd kan inte växa i öknen, men människor blomstrar”. För vill man ha en lektion i hopp och mänsklig värme ska man ta sig till de västsahariska flyktinglägren.

För vilka är vi att tycka att situationen känns hopplös när västsaharierna själva fortsätter hålla ut i decennier och kämpa så outtröttligt?

Kanske fyller vår fysiska närvaro den viktigaste funktionen – det är ett sätt att berätta för Dakna och de andra i lägret att de inte är bortglömda. Med oss svenska solidaritetslöpare bär vi hoppet om att den svenska regeringen ska verkställa riksdagens beslut från 2012 om att erkänna Västsahara och på så vis sätta press på Marocko.

Och visst har vi lyckats; tidningar som ETC, Arena, Kamratposten, löparforum har publicerat våra texter. Jag märker också att barn gör att jag fått ytterligare ett sätt att dra uppmärksamhet till frågan. Vi har berättat i Alices skola, på mitt jobb. De flesta vet inte mycket om ockupationen av Västsahara men är väldigt nyfikna och intresserade av att veta mer.

För pappas vänner där många varit aktiva i internationellt solidaritetsarbete har det blivit en påminnelse om något som varit nästan bortglömt då så många oroshärdar på andra håll tagit uppmärksamheten från denna sista av kolonier i Afrika.

Text: Emmy Karnerud
Bilder: Emmy Karnerud och Sahara Marathon

Fatima väntade i två dagar

När nyheten spreds att ett bibliotek skulle öppnas i flyktinglägret Boujdour (f.d. 27 februari) började lilla Fatima hoppas. När hon hörde att nu var biblioteket snart färdigt och skulle invigas började hon vänta.

I två dagar väntade Fatima utanför biblioteket. På det sättet blev hon det allra första barnet och låntagaren som besökte biblioteket.

När hon såg alla bokhyllorna med barnböcker ropade hon: OOOHHH.

Det är så man säger WOW på hassania. Det gjorde många andra besökare också.

På en speciell hylla finns den senaste donationen av barnböcker på arabiska från den svenska organisationen BiS (Bibliotek i Samhälle). Det är spöksamlingen: ” Den sjungande dödsfallen ” som publicerats på arabiska och innehåller många spökhistorier berättade just av Västsaharaflyktingar. Med vid invigningen av biblioteket var Ahmed Fadel, en av berättarna som har en av sina spännande historier med i spöksamlingen.

Vilken var den första boken Fatima började läsa ? Spökboken på arabiska.

När biblioteket varit öppet i en vecka har man bara ett enda problem – för många besökande barn.

– Men det har vi inget emot, tvärtom, mejlar den spanske författaren Gonzalo Moure som varit med under första veckan som biblioteket i Boujdour varit öppet. Han är en av initiativtagarna till organisationen Bubisher som finansierar folkbibliotek, bokbussar och böcker till flyktinglägren.

Mer om Bubisher finns att läsa på nätet och facebook.

Monica Zak

Fatima var ett av de första barnen som kom till det nya biblioteket i Boujdour.

Nej till norsk fosfattransport

Det norska shippingbolaget Ugland ber om ursäkt för att deras fartyg Rosita, 52 000 ton, kommer att frakta fosfat från ockuperade Västsaharas hamn i El Aaiún. Fartyget har chartrats under 4-6 månader av ett annat företag för transporten.

– Ett misstag som inte kommer att hända igen, säger Øystein Beisland efter att ha varit i kontakt med det norska utrikesdepartementet.

2007 uppmanade norska utrikesdepartementet företag att inte handla eller investera i det ockuperade Västsahara.

P for Plunder 2014

Kanandensiska Agrium Inc och litauiska Lifosa AB stod för 58 procent av den illegala fosfatimporten från Västsahara 2014.

2,1 miljoner ton fosfat till ett värde av 230 miljoner dollar exporterades av Marocko under 2014. Försäljningen av den västsahariska fosfaten är Marockos största inkomstkälla från det ockuperade landet.

Det översta lagret högkvalitativ fosfat i gruvan Bou Craa är nu slut. Marockanska OCP har börjat exploatera nästa lager. Rapporten P for Plunder finns på www.wsrw.com

Kosmos hittar olja

Det amerikanska oljebolaget Kosmos Energy fortsätter att söka efter olja i västsahariskt vatten trots internationella och västsahariska protester. De första borrhålen vid Cap Boujdour kommer dock att stängas, eftersom fynden inte är kommersiellt gångbara att utvinna enligt bolaget.

FN:s tidigare rättschef Hans Corell upprepade nyligen sitt rättsliga utlåtande från 2002 att oljeutvinning i den ockuperade delen av Västsahara är olaglig, efter att Kosmos Energy tolkat utlåtandet annorlunda.

Polisario fördömer Frankrike

Genom sin vetorätt i säkerhetsrådet och sitt konstanta stöd till Marockos koloniala politik förlänger Frankrike en 40-årig konflikt och hindrar FN att få ett slut på konflikten, skriver Polisario Front i ett uttalande i maj.

– Västsaharierna har rätt till självbestämmande och självständighet enligt FN-resolutionen 1514.

Spanien, för närvarande medlem i säkerhetsrådet, uppmanas att ta sitt juridiska, politiska och moraliska ansvar mot det västsahariska folket och avkolonisera landet.

Frustrerande Status quo

Jenny Wrangborg är poeten som sprang Sahara Marathon tillsammans med västsahariska flyktingar och internationella löpare.

– För mig var det ett sätt att veta mer om konflikten. Det var en fantastisk upplevelse samtidigt som det var fruktansvärt. Fantastiskt för det här var folk som levat där så länge, de nya generationerna har aldrig sett sitt hemland men försätter att kämpa för att en dag kunna återvända. Det tyckte jag var väldigt inspirerande. Det är lätt att härifrån känna att det är hopplöst men det är en konstig inställning efter den veckan, för det är inte hopplöst för dom.

Fotografen Johan Persson och journalisten Anna Roxwall besökte både flyktingläger och den befriade delen av Västsahara i februari.

– Vi åkte dit som journalister och vårt primära mål var att se hur situationen var både för flyktingarna och för dem som inte bor på algerisk mark utan under Polisarios kontroll. Vi reste söderut till en ort som heter Miyek, vi träffade folk som bor i Västsahara och Polisarios soldater, berättar Johan.

Anna menar att det är svårt att beskriva detta journalistiskt.

– Där finns kämpaglöden, man ska återvända, det finns inga alternativ. Men handlingsutrymmet är väldigt begränsat. Och det är inte lätt att på riktigt beskriva hur hundratusen människor sitter fast i en öken och där ingenting händer och man vill ha krig och frågan är hur det ska gå till. Det är en väldigt märklig konflikt.

”Vi måste ändra bilden av Marocko som ett semesterparadis, vi måste prata mer om diktaturen som inte är synlig för turisterna.”

Julia Finér, ordförande för Emmaus Stockholm, utvisades nyligen ur Västsaharas huvudstad El Aaiun när hon skulle träffa människorättsförsvarare och medborgarjournalister.

– Det är ekonomiska intressen som driver konflikten. Marockos kung anser att Sahara alltid kommer att vara marockanskt. Så det är upp till Sverige, till EU och världssamfundet att agera.

– I lägren är de förbannade och frågar varför skriver ni inte om detta, konflikten har pågått i fyrtio år, säger Johan. Det cyniska svaret är att det händer ingenting, det kastas inga stenar, det smäller inga bomber, det skjuts inga skott. Där ligger både sveket och faran hos världssamfundet, att det ska behöva startas ett nytt krig. Hela världen brinner och vi behöver inte en ny konflikt i Nordafrika.

– Ingen tjänar på självständighet, inte Marocko, EU struntar i det, alla utom västsaha-

Fotografen Johan Persson, journalisten David Isaksson och poeten Jenny Wrangborg på ett seminarium i Stockholm.

rierna tjänar på status quo. Och mediaintrycket fortsätter vara lågt så länge inget händer.

– Men smäller det någonstans kommer det inte heller att vara till västsahariernas fördel för då kan det utifrån ses som ytterligare muslimer som ställer till bråk, säger Anna. Den goodwill som västsaharierna har genom att hålla sig till förhandlingsbordet skulle raseras. Det har ju förts en debatt om en radikaliserings hos de unga men den har vi inte sett. De unga pratar mycket om krig men det västsahariska samhället ser sig självt som fredligt.

– Radikaliserings är en mediabil som håller på att byggas upp nu, om påstådda kontakter med jihadisterna, om korruption inom Polisario. Det drivs en ganska tydlig desinformationskampanj som vill klistra på islamism på Västsahara, menar David Isaksson från Blank Spot Project.

Mötets moderator Amie Bramme Sey frågade vad man kan göra för att engagera sig och uppmärksamma Västsahara.

– Kultur och sport har en roll att spela, anser Jenny. Maratonloppet lockade folk från hela världen, vanliga löpare som ville springa ett coolt lopp genom öken. När vi åkte därifrån visste alla mycket mer om

okupationen och blev ambassadörer för frågan. Nästa år hoppas jag att Emmaus skickar ner fler folk och mer kända kändisar. Att delta i loppet var ett bra sätt att komma in och bo hos en av familjerna, att bli insläppt i flyktinglägret och få veta mer om hur vardagen funkar där. Och vi måste våga åka till de ockuperade delarna. Det skapar ju uppmärksamhet när man blir utkastad...

– Frågan om att erkänna Västsahara är väldigt viktigt diplomatiskt men även för dem som kämpar i Västsahara och i flyktinglägren är det viktigt att veta att vi bryr oss.

– Ja, säger Julia, riksdagsbeslutet 2012 om erkännande gav västsaharierna hopp och många trodde att det var ett av de första ärenden som den nya regeringen skulle ta itu med. Alla blev förvånade att man talade om Palestina men inte om Västsahara. Nu har frågan låg prioritet och vad händer nu? Vi måste fortsätta att sätta press på regeringen.

– Och vi måste ändra bilden av Marocko som ett semesterparadis, vi måste prata mer om diktaturen som inte är synlig för turister. Dessutom kan man resa till Västsahara på semester istället eller semestra i flyktinglägren för att se och lära sig något nytt.

Text: Kerstin Bjurman
Bild: Kristin Ivarsson

Finter på MR-kontoret

Lyckades Marockos ambassadör i Genève oskadligöra chefen på Mellanöstern- och Nordafrikaenheten (MENA) Frej Fenniche på FN:s Kontor för högkommissarien för mänskliga rättigheter (OHCHR)? Ja, enligt de läckta marockanska diplomatbreven som publicerats på Twitter av hackaren "Chris Coleman". Ett svarsbrev från FN:s dåvarande högkommissarie finns bland de läckta breven.

Enligt de läckta diplomatbreven skrev den marockanske ambassadören Omar Hilale i Genève ett ilsket brev den 23 mars 2012 till FN:s högkommissarie Navanethem Pillay på begäran av den marockanska utrikesministern. Den 15 mars hade nämligen Frej Fenniche varit åhörare på ett informationsmöte som arrangerades av befrielseörelsen Polisario och "anti-marockanska NGO:er" på temat situationen för mänskliga rättigheter i Västsahara. Seminariet och en filmvisning arrangerades som ett sidoevent på FN:s Råd för Mänskliga Rättigheter.

Enligt ambassadören var blotta närvaron av en FN-tjänsteman på detta "fiendliga" seminarium en "ovänlig handling mot Marocko". Dessutom hade ju aldrig Frej Fenniche närvarat på något seminarium som arrangerats av Marocko. Sammantaget stred detta mot den heliga principen om neutralitet som medarbetare på OHCHR bör följa.

I svarsbrevet den 12 april 2012 från Navanethem Pillay framgår att Omar Hilale samma dag som klagobrevet författades, hade ett fysiskt möte med Pillay, där han framförde sina klagomål.

I sitt svarsbrev menade Pillay att de tre organisationer som arrangerat seminariet var godkända av FN:s ECOSOC och att de till punkt och pricka följt de regler som FN:s Råd för Mänskliga Rättigheter har för sidoevent. Självfallet tog OHCHR inte ställning utan var opartiska. Sidoevent var enligt Pillay en högt värderad källa för diskussion och informations spridning kring de mänskliga rättigheterna.

Den 1 maj skickar så Omar Hilale sitt svarsbrev till Pillay, där han fortsätter att anklaga nämnde Frej Fenniche för att inte vara opartisk. Inte en gång under de närmare tre åren som Frej Fenniche varit chef för MENA-avdelningen hade han varit opartisk, menar Omar Hilale.

"Jag har verkligen framfört mina klagomål till hans närmaste chef, "the Head of Field Operations Divisions", skriver Hilale. Frej Fenniches chef, som Hilale nämner,

är svensken Anders Kompass.

Samme Kompass figurerar sedan i ett annat brev som Omar Hilale skriver hem till sin minister den 15 oktober. Detta för att informera om de personer som kandiderar till att bli ny assisterande högkommissarie. En av dessa kandidater var Anders Kompass, som enligt Hilale var "en stor vän till Marocko som hjälpt oss att neutralisera MENA", det vill säga Frej Fenniche.

Tidskriften Västsahara har bett OHCHR bekräfta om svarsbrevet från högkommissarien verkligen skickats från OHCHR.

– Det kommer att ta tid för mig att undersöka detta. Men det ser sannerligen äkta ut, skriver Rupert Colville, presstalesman på OHCHR.

Vi har även frågat Frej Fenniche, chef på MENA på OHCHR om han var "neutraliserad".

– Det är upp till dig att dra de rätta slutsatserna, jag kan bara bekräfta att jag inte är neutraliserad, eftersom jag fortsätter göra mitt arbete med integritet och åtagande för FN:s principer.

– Jag känner till de läckta breven och jag är medveten om att mitt namn nämns i dessa. Jag vet att FN beslutat att undersöka saken.

Arto Valtonen

FAKTA: OHCHR

Kontoret för Högkommissarien för mänskliga rättigheter (Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights, OHCHR) inrättades av FN:s generalförsamling 1993. Syftet var att stärka FN:s kapacitet vad gäller mänskliga rättigheter.

Högkommissarien ska förebygga kränkningar av och tillse respekt för de mänskliga rättigheterna samt samordna FN:s verksamhet på området. OHCHR i Genève kallas ofta MR-kontoret.

"Inrättandet av en Högkommissarie välkomnades inte varmt av alla. Tvärtom upplevdes det av vissa länder som ett möjligt hot mot länders självbestämmanderätt eller den nationella suveräniteten." (Regeringens webbsida för OHCHR)

Jordaniern Zeid Ra'ad Al Hussein efterträdde 2014 sydafrikanskan Navanethem Pillay på posten som högkommissarie.

Elva marockanska militärer och guvernörer är misstänkta för folkmord på västсахarier meddelade en spansk domare i april. Flera av västсахarierna hade spanska identitetspapper.

Militärer misstänkta för folkmord

I april meddelade den spanske domaren Pablo Ruz att elva marockanska militära ledare och guvernörer är fortsatt misstänkta för folkmord i Västsahara. Domaren uppmanade Marocko att gripa och utlämna sju av dessa och att lokalisera de övriga fyra och delge dem misstanke om brott.

Övergreppen, tortyr, fängslanden och mord, på den västсахariska civilbefolkningen ska ha varit systematiska och begåtts av den marock-

anska armén och polisen. Många västсахarier satt fängslade i årtal utan rättegång.

Flera av de utsatta västсахarierna hade spansk medborgarskap under tiden då övergreppen skedde. Minst 50 av dessa ska ha dödats och 202 fängslats utan grund.

Förundersökningen startades 2007 av domaren Baltasar Garzon efter att bland andra den västсахariska anhörigorganisationen AFAPREDESA anmält 500 västсахarier som försvunna. Bland de 13 misstänkta gärnings-

männen då fanns Marockos avlidne inrikesminister Basri, som arbetade för kung Hassan II.

Abdelhafid Ben Hachem, som var marockansk guvernör för Västsahara till 1997, är en av de nu elva misstänkta. Två överstar, Abdelhak Lemdaour och Driss Sbai, ska ha varit ansvariga för tortyr i området runt Smara.

Förutom de namngivna elva personerna rapporteras om ett antal grymma övergrepp, där förövarna är okända. 20 februari 1976 fällde marockanska jaktplan napalmbomb-

ber över civila flyktingar i östra Västsahara, där 39 dödades. Samma månad dödades åtta civila västсахarier i trakten runt Amgala. Kvarlevorna upptäcktes i en massgrav 2013.

Domaren Ruz hävdar att målet för övergreppen var att helt eller delvis utrota västсахarierna och ta över Västsahara.

För mer information om massgravarna se Västsahara nr 4 2013 www.vastsahara.net

Text: Lena Thunberg
Bild: Aranzadi Team

Nasiri fick näsan söndersparkad

En i mängden av västсахarier som under våren har gripits och misshandlats av marockanska polisstyrkor är Ahmed Nasiri från Smara. Efter en manifestation där 17 april blev han nedslagen av polis och svårt skadad. Även hans son och fru misshandlades.

Dagen efter fördes han i ambulans till Gulemine i södra Marocko men avvisades från sjukhuset utan behandling. Nasiri togs då till en privat klinik i Agadir, där han opererades för bruten näsa.

Först slog poliserna honom med batong i huvudet och i ansiktet. När han låg på marken sparkade de honom över hela kroppen. Först

när blodet började rinna i ansiktet slutade de, berättade Nasiris fru Salekha Said för den norska stödskommitten i telefon några dagar senare. Nasiri kunde inte själv tala i telefon.

Ahmed Nasiri är en känd människorättsaktivist som suttit fängslad många gånger för sin frispråkighet om Västsaharas rätt till självständighet. Han deporterades till Marocko i sin ungdom 1988 tillsammans med 6000 unga västсахarier. Tanken var att de skulle passiviseras med hjälp av sysslolöshet, pengar och droger och integreras i det marockanska samhället. Projektet misslyckades. 400 flydde till Polisarios flyktingläger. Nasiri återvände till den ockuperade delen av Västsahara.

Han har under åren tagit emot många personer som velat besöka Smara. Så här berättade han 2008 om fängelset PC CIM i El Aaiún där det på 90-talet även satt 12-åriga barn:

– Jag har arresterats många gånger men det är min plikt att fortsätta.

– PC CIM var det värsta fängelset i världen. Man hängdes upp i luften så att inte fötterna nuddade golvet. Hela tiden slog de dig så att du inte kunde sova och förhörde dig. Man kunde inte tvätta sig och fick löss och loppor. De hällde smutsvatten över oss. Fångarna bad då om hjälp. Då fick vi lusmedel hållt över oss i stället.

Ahmed Nasiri var en av de sju västsa-

Ahmed Nasiri åter svårt misshandlad av marockansk polis.

riern som greps hösten 2009, anklagades för högförräderi och hotades av dödsstraff för att de hade besökt de västсахariska flyktinglägren i Algeriet. 2011, efter många hungerstrejker och en massiv internationell kampanj, släpptes de sju utan dom.

Text och bild: Lena Thunberg

Från Sahara Marathon till hemsidesbygge

Våren 2003 upptäckte Mölnlyckebröderna Fredrik och Johan Persson att det fanns något som hette Sahara Marathon. Efter som de båda var intresserade och vana vid resor till exotiska platser samt sportintresserade med fokus på just löpning, kikade de extra noga på denna hemsida.

Bröderna Fredrik och Johan Persson sprang Sahara Marathon 2004 (bilden till höger) och blev tidskriften Västsaharas räddare.

De bestämde sig för att hänga med det chartade planet från Italien till de västsahariska flyktinglägren i Algeriet i februari 2004 för att springa de 42 kilometrarna.

Förberedelserna gällde inte bara fysisk träning i snöglopp och mörker. Av farfar hade de tidigt fått upp ögonen för fotografi och film. En ny filmkamera införskaffades för dyra pengar för att dokumentera resan och loppet och producera en egen kortfilm.

Sahara Marathon startade 2001 av en grupp spanjorer och italienare i samarbete med Polisario Front för att Västsaharafrågan skulle uppmärksammas på ett nytt sätt.

Loppet går mellan flyktinglägren El Aaiún, Auserd och Smara mitt ute i öknen. Numera deltar personer från en mängd olika länder – förutom västsaharierna själva. Det finns också kortare sträckor från 21 km till 5.

När Fredrik och Johan sprang för tio år sedan var det cirka 130 deltagare från Italien, Spanien, Storbritannien, Australien, Kanada, USA – och alltså Sverige. 41 av dem sprang

hela maran på 42 km.

– Det var egentligen inte så jobbigt att springa. Temperaturen var ganska behaglig, cirka 25 grader, det blåste inte, underlaget var hårt och bra och utan stora uppförbackar, berättar Fredrik.

– Normalt springer vi en maraton på cirka tre och en halv timme, men den här gången tog det över fem timmar. Vi bad en person filma oss när vi startade och sedan fick vi springa tillbaka och hämta kameran. Det samma gällde målgången och under själva loppet. Vi stannade ofta, filmade varandra och landskapet, säger han.

– Det värsta var faktiskt maten som vi fick

under själva vistelsen. Vi fick kamelköttfärs hela tiden. Det är väl det finaste man kan få där, men vi är båda två vegetarianer, så efter loppet spydde jag som en katt och mådde riktigt kass, berättar Johan.

De båda bröderna nöjde sig inte med att filma själva loppet. I lägren träffade de på och intervjuade en FN-tjänsteman som skulle närvara vid den sista och slutliga frigivningen av marockanska krigsfångar. Riksdagsledamoten Hillevi Larsson (S) var på besök i lägren och bröderna fick en intervju även med henne.

– En annan sak som var lite jobbig var hygien. Det var inte så lätt att hålla sig fräsch i öknen, säger Johan.

Han försökte förgäves att förmå brorsan att vaska av sig i ett litet handfat före flygresan hem, men Fredrik var alldeles slut efter alla fantastiska upplevelser och studiebesök i öknen och orkade inte.

Det var synd för i Amsterdam klev Fredriks flickvän Jessica på planet och eftersom det var den 29 februari då tjejer ska fria till killar enligt gammal tradition passade hon på att göra det!

Något som broder Johan naturligtvis hade fått veta tidigare och nu hela planet!

Det blev en film av brödernas resa. Den heter Sahara Marathon, är 17 minuter lång

och håller mer än väl fortfarande. Musiken har Johan komponerat. Filmen har visats många gånger av bland andra Föreningen Västsahara och ligger nu på YouTube. Det finns en länk från föreningens hemsida www.vastsahara.net under Material. Det går att köpa en cd-skiva.

Inte nog med att bröderna sprang loppet och gjorde det känt genom sin film. De erbjöd sig också att bygga en hemsida åt för-

eningen. Nyfikna och entusiastiska tog de solidariska bröderna tag i denna uppgift och har sedan dess varit webbmasters för sidan. De arbetar båda två inom IT-branschen professionellt och började redan 1997 att bygga egna hemsidor privat. Men en hemsida för en kulturtidskrift hade de aldrig gjort. I mars lanserades en ny version av Tidskriften Västsaharas hemsida.

Sahara Marathon äger fortfarande rum i

slutet av februari och i samband med nationaldagen varje år. Flera svenskar har följt brödernas exempel. En av dem är tidigare EU-parlamentarikern och numera riksdagsledamoten Jens Holm (V). 2015 sprang riksdagsledamoten Johan Büser (S). Flera personer knutna till Emmaus Björkä har också sprungit detta unika maratonlopp.

Text: Lena Thunberg
Bilder: Privata

Är det Västsaharas tid nu?

– En stark folkrörelse och tryck på politikerna är det som behövs, menade riksdagsledamöterna Johan Büser (S) och Hans Linde (V) vid ett samtal om Västsahara, som ABF i samarbete med SSU anordnade på restaurang Trappan i Göteborg i mars.

Cirka 75 personer hade slutit upp för att höra dem diskutera ”Är det Västsaharas tid nu?” Samtalsledare var Lena Thunberg, tidskriften Västsahara.

– Det är oroande att ett erkännande av Västsahara inte har kommit än. Jag hade trott att det skulle komma samtidigt som erkännandet av Palestina, sa en besviken Johan Büser.

Den 5 december 2012 togs beslut i riksdagen att ge regeringen i uppdrag att erkänna Västsahara, men Alliansregeringen verkställde aldrig beslutet. Inte heller den nuvarande

regeringen hade i mars verkställt det. I år är det 40 år sedan den marockanska ockupationen startade.

Varför har den här konflikten kunnat dra ut så på tiden?

– Marocko har starka allierade i USA, Spanien och Frankrike. Västsaharas allierade är svagare stater. Det här liknar i mycket Israels ockupation av Palestina. Det finns också ett starkt tryck bakom kulisserna, som inte bör underskattas, sa Hans Linde.

Varför har inte erkännandet verkställts?

– EU är stora aktörer och uppsägandet av avtalet med Saudiarabien och erkännandet av Palestina har skapat kritik. Just nu kommer det nog inget erkännande. Marocko anses av EU som en stark handelspartner. Det amerikanska oljebolaget Kosmos Energy, som har börjat provborra på västsahariskt område, har kontaktat mig personligen för att jag är kritisk. Det betyder alltså mer än vi tror att

engagera sig, sa Johan Büser.

– 2006 var Sverige ensamt om att rösta nej till EU:s fiskeavtal med Marocko, eftersom de västsahariska vattnen inte var uteslutna. De andra EU-länderna tyckte att det var mycket märkligt. Men 2013 var det plötsligt en rad EU-länder, Danmark, Irland, Holland som också röstade nej. Om Sverige skulle erkänna Västsahara så skulle troligen en väg av erkännanden starta, sa Hans Linde.

– Regeringen är ganska skakad över reaktionerna på det uppsagda Saudi-avtalet. Nu gäller det att ”sitta still i båten”, men jag hoppas att regeringen kommer att stå upp för solidaritet på ett tydligare sätt. Konflikten kallas fortfarande för ”den bortglömda konflikten”. Därför är det viktigt att alla som är här bildar opinion.

Kan Sveriges ambition att ta plats i FN:s säkerhetsråd påverka Västsaharafrågan?

Johan Büser menade att det kan vara så att

75 personer kom till Trappan i Göteborg för att lyssna på Hans Linde (V) och Johan Büser (S). ABF och SSU anordnade mötet. Bild: Ingrid Ekman

erkännandet väntar tills säkerhetsfrågan är avgjord medan Hans Linde trodde att Västsaharafrågan skulle kunna ge Sverige fördelar att väljas in i säkerhetsrådet.

– De flesta afrikanska och latinamerikanska stater har erkänt Västsahara. En svensk regering som vill skaffa plats i säkerhetsrådet skulle bli uppbackade av fler stater om Sverige erkänt Västsahara, menade han.

I slutet av maj har Socialdemokraterna

kongress. Vad säger ledamöterna då om inte Sverige har erkänt Västsahara?

– Ett kongressbeslut betyder ju tyvärr inte ett verkställande direkt, svarade Johan Büser.

Hur länge ska frustrerade västsahariska ungdomar behöva vänta? Hela regionen är ett oroligt område.

– De som har växt upp i flyktinglägren har hela livet fått höra att de snart ska få tillgång till sitt land. Många vill ta upp den väpnade

kampen igen. Den fredliga kampen har inte gynnats och det är en skam på många sätt för världssamfundet, sa Johan Büser.

– Det är en fråga om tid och vi har inte tiden på vår sida. Risken är stor att vi får betala ett mycket högt pris för detta, menade Hans Linde.

Hur mycket vet svenskar i allmänhet om Marocko som ockupationsmakt?

Marocko har marknadsfört sig som ett framåtsyftande genderinriktat land och som ett turistland och det är nog tyvärr den bilden många har, menade de båda politikerna.

Och vad kan man då göra för att lyfta upp Västsaharafrågan?

– Skriv debattartiklar, uppvakta riksdagspolitiker, kontakta de politiker som är relevanta. Arbete på bred front är viktigt. Ungdomsförbunden är också viktiga. Organisera resor till flyktinglägren och skicka ner de riksdagsledamöter som är skeptiska, så tar de med sig ett brinnande engagemang hem, menade Hans Linde och Johan Büser – som sprang Sahara Maraton i februari. Också ett sätt att uppmärksamma frågan.

Sanna Ström och Lena Thunberg

Borra inte efter olja!

243 organisationer från hela världen, inklusive 17 svenska, uppmanade i ett brev i april FN:s säkerhetsråd att fördöma Marockos pågående oljeprogram i Västsahara. Det statliga marockanska oljebolaget ONHYM har slutit avtal om sju områden för prospektering efter olja på ockuperat västsahariskt vatten. Det gäller bland andra det amerikanska oljebolaget Kosmos Energy i samarbete med skotska Cairn Energy Plc, franska Total SA och Glencore Plc. Avtalen strider mot FN-juristen Hans Corells utlåtande.

Svensk finansman i Kosmos

Kosmos Energy har provborrat efter olja i västsahariskt vatten i tre månader. I dess styrelse sitter den svenske finansmannen Lars Thunell, tidigare chef för SEB och Världsbankens investeringsfond för privata företag, IFC.

”Under hans ledning investerade IFC pengar i en blodig markkonflikt i Honduras med flera rapporterade övergrepp och brott mot de mänskliga rättigheterna. Jag fick ingen intervju med Lars Thunell då och får ingen nu”, skriver Erik Halkjaer, Omvärlden.

EU: En bortglömd kris

De västsahariska flyktingarna är resultatet av en olöst politisk konflikt. De är bortglömda, får lite stöd från omvärlden, har stora humanitära behov och är beroende av internationellt stöd för sin överlevnad, skriver EU:s Humanitarian Aid and Civil Protection.

ECHO ger 10 miljoner euro till 90.000 sårbara flyktingar under 2015. Stödet består till största delen av mat men även system för vattenförsörjning, hygienartiklar, mediciner samt stöd och träning till personer med funktionsnedsättningar.

Corell: Erkänn Västsahara!

Låt FN:s säkerhetsråd erkänna Västsahara som stat och låt MINURSO finnas kvar i landet i fem år. Involvera generalförsamlingen, skrev FN:s tidigare rättschef Hans Corell i en artikel i International Judicial Monitor i februari.

Sedan 1963 har avkolonisereringen funnits på FN:s bord. Det krävs nu radikala lösningar. Att låta MINURSO eller Spanien ta över administrationen av området och genomföra en folkomröstning är två andra lösningar, som dock är svårare att genomföra, menar Corell.

En internationell vakthund fyller tio år

Den 5 februari 2005 bildades formellt solidaritetsnätverket Western Sahara Resource Watch (WSRW) i Bryssel. I tio år har nu internationella aktivister avslöjat företag som är inblandade i oetiska affärer i Västsahara.

WSRW började som ett solidaritetsinitiativ inriktat på att stoppa de två oljegiganterna Kerr-McGee (USA) och TotalFinaElf (Frankrike) som genomförde seismiska undersökningar i Västsahara. FN:s rättsutlåtande från 2002 poängterade att sådana undersökningar strider mot internationell lag. En omfattande WSRW-kampanj mot Kerr McGee ledde till att åtta aktieinnehavare valde att sälja sina aktier i bolaget av etiska skäl – till ett totalt värde av över 80 miljoner dollar.

Kärnan i WSRW:s budskap är att ockupationen av Västsahara kommer att fortsätta så länge Marocko tjänar på det. Det är därför som fokus ligger på att informera företag som tecknar handelsavtal med Marocko om de humanitära och politiska konsekvenserna av att bedriva handel med den illegitime representanten för territoriet. Att ingå partnerskap med Marocko undergräver FN:s insats för avkoloniserings av Västsahara.

Idag är WSRW ett internationellt nätverk av organisationer och aktivister från mer än 40 länder. Sekretariatet i Bryssel koordinerar kampanjer och informationsarbete över nationsgränser. Sedan 2006 har huvudsyftet varit att stoppa EU:s handelsavtal med Marocko som inkluderar Västsahara. En del av dessa EU-kampanjer har varit mycket framgångsrika. 2011 var det andra gången som EU-parlamentet stoppade ett handelsavtal och troligtvis var WSRW-kampanjerna avgörande.

I omfattande rapporter som ”Totally Wrong” och ”A platform for Conflict” pre-

Nya Zeeland är den tredje största importören av stulen västsaharisk fosfat. Bild: Okänd

senterar WSRW hur företag som Total AB och Kosmos Energy bedriver lagstridig oljefletning i Västsahara. Rapporten ”P for Plunder” dokumenterar alla leveranser av fosfat från de ockuperade områdena de senaste åren. Som en följd av WSRW:s systematiska undersökningar av fosfatleveranserna har flera investerare, även i Sverige, svartlistat bolagen i rapporten.

Den ökade debatten kring internationell näringsverksamhet i Västsahara är en av

”Kärnan i WSRW:s budskap är att ockupationen av Västsahara kommer att fortsätta så länge Marocko tjänar på det.”

WSRW:s största prestationer. Det är idag inte längre möjligt att bedriva affärsverksamhet med marockanska intressenter i Västsahara utan att väcka internationell uppmärksamhet. WSRW arbetar parallellt med västsaharierna för att skydda Västsaharas rika naturresurser. Internationella aktivister bidrar till att lyfta upp debatten på institutioner och arenor, som västsaharierna själva har betydligt mindre tillgång till.

Som ett viljestarkt, civilt initiativ har WSRW de senaste tio åren bidragit till att påverka sättet som konflikten omtalas i internationella medier. Fokus på resursplundring gör konflikten aktuell för en bredare publik och kan vara viktig för att sätta konflikten på agendan för beslutsfattare. Men det är minst lika viktigt att visa västsaharierna att de inte är ensamma i kampen för rättvisa.

Kristina Andrea Nygaard
Översättning från norska: Lena Thunberg

KRÖNIKAN

Erkänn Västsahara!

Jag hade sett fram emot att besöka den ockuperade delen av Västsahara för att med egna ögon uppleva situationen på plats. Jag är mycket glad för att Kristna freds rörelsen tog initiativ till resan och att jag fick möjlighet att delta.

Några dagar före avresan fick vi dock besked från Marockanska ambassaden att vi inte kunde resa in i regionen. Jag blev självklart mycket besviken och kunde inte låta bli att undra över vad Marocko har att dölja. Vi fick senare veta att cirka 75 utländska observatörer stoppats från att resa in i den ockuperade delen av Västsahara sedan april 2014.

Vi beslutade trots allt att genomföra resan bara till Marocko och göra det bästa av situationen. Tack vare ett bra arbete av Kristna freds organisationer träffade vi myndigheter, marockanska och västsahariska organisationer som jobbar med mänskliga rättigheter samt anhöriga till politiska fångar.

Vi fick höra att Marocko tagit viktiga steg för att utveckla demokratin och de mänskliga rättigheterna. Men för mig stod det klart att Marocko fortfarande är ett land med stora brister när det gäller demokrati och mänskliga rättigheter. Kan det vara så att Marocko behöver putsa fasaden för att tillfredsställa Europas krav på åtgärder när det gäller mänskliga rättigheter? Ett land, som styrs av en kung med enorm makt och som det är olagligt att kritisera, kan aldrig kallas demokratiskt i min värld. Vi fick höra flera vittnesmål om allvarliga brott mot de mänskliga rättigheterna, organisationsfriheten och rätten att protestera.

Jag kommer aldrig att glömma mötet med släktingar till den så kallade 21-grup-

pen och den tröstlösa ovisslet som de tvingas leva under. Vi träffades i en enkel lägenhet utanför Rabat. De 21 fängslades i samband med en protestaktion utanför El Aaiún i det ockuperade Västsahara och dömdes av en militärdomstol till mellan 25 år till livstids fängelse på erkännanden som tvingats fram under tortyr. Flera internationella instanser har kritiserat domen, men ingenting händer.

Jag glömmer inte heller Ghalia som berättade om den tortyr hon utsatts för då hon under tre år och sju månader hölls fängslad med ögonen ständigt förbundna. Ghalia är nu ledande i den Västsahariska organisationen för mänskliga rättigheter (ASVDH).

Men när det gäller den allvarligaste kränkningen av de demokratiska rättigheterna, frågan om Västsaharas framtid, så händer absolut ingenting. Marockos ockupation och plundring av landets naturtillgångar fortsätter.

Det är svårt att förstå att omvärlden tillåtit att ockupationen har kunnat fortgå i 40 år. Min slutsats efter resan är att Marocko inte kommer att genomföra folkomröstningen eller lämna Västsahara om de inte blir tvingade. Det är därför oerhört viktigt att omvärlden agerar med kraft. Sverige skulle kunna gå i spetsen och erkänna Västsahara. Ett erkännande från Sverige är inte bara symboliskt viktigt utan sätter också politisk press på Marocko att bryta det dödläge som nu råder i frågan om Västsaharas rätt till självbestämmande och självständighet.

LOTTA JOHNSSON-FORNARVE

Lotta Johnsson-Fornarve,
riksdagsledamot (V)

ERKÄNN OSS!

– När jag såg bilderna från Abu Ghraib-fängelset såg jag mig själv, berättar Ghalia Djimi, vice ordförande i den förföljda MR-organisationen ASVDH. I fyra år satt hon i ett hemligt marockanskt fängelse. Hon fortsätter

ändå att protestera mot övergrepp i den ockuperade delen av Västsahara – trots att hon varje dag riskerar att möta sina marockanska torterare.

– Stöd oss! är hennes uppmaning.

Följ tidningen på facebook så får du de senaste nyheterna:
www.facebook.com/tidskriftenvastsahara

9

svenskar stoppades från att besöka Västsahara i mars månad.

75

utländska observatörer har stoppats under det senaste året.

4

miljoner ska de dömda Göteborgsfiskarna betala tillbaka för olaga fiske.

20

maj firar västsaharierna bildandet av Polisario Front.

11

marockanska militärer är misstänkta för massmord i Västsahara.